

— Хей, — извика високо той, — кой си ти тамъ бе?

Грозданъ подскочи и се изправи. Една минута той гледа човѣка безъ да го познае и слѣдъ това се досѣща. Долу стоеше Монката.

— Гроздана, ти ли си? — викаше той. — Чакай, и азъ ще дойда тамъ.

Той почна да се изкачва на могилата и Грозданъ повече не го виждаше. Не му бѣше ни до разговоръ, ни до срѣща съ когото и да било, но нѣмаше вече какъ да избѣга. Слѣдъ малко Монката, поизпотенъ и заморенъ, но усмихнатъ и веселъ, стоеше прѣдъ него. Калпакътъ му юнашки бѣше накривенъ, въ ржката си държеше една ржкойка отъ зелена ръжъ, изтръгната изъ коренъ.

—Че какво правишъ тукъ?—заговори той.—Не мога да те позная. Гледамъ, гледамъ, — тоя човѣкъ заспалъ ли е, умрѣлъ ли е. Чакъ като се изправи вече те познахъ. Спалъ си, нали?

Той все се усмихваше. Грозданъ не сварваше да му отговори, но съ мъка се усмихна и той.

— Ходихъ въ Загорци, — продължаваше Монката. — Тамъ спяхъ. Връщахъ се, пѣкъ рекохъ, чакай да се отбия и да видя нивитѣ. Слѣдъ тоя дѣждъ вече — здраве имъ кажи! Я гледай! я гледай!

Той издигна ржкойката съ ржъта, която носѣше, и я посочи на Гроздана. Послѣ я приравни съ себе си, опрѣ корена ѝ на земята, а класоветѣ оправи нагорѣ. Върховетѣ на ржъта надминаваха раменѣтѣ му. Монката не искаше да дава никакви обяснения. Зрѣлището говорѣше само за себе си. Ясно се виждаше колко много той е доволенъ. Нозѣтѣ му бѣха измокрени отъ росата, на мургавото му и здраво лице, порѣсено отъ дребни капчици потъ, свѣтѣше бодрата и ликуваща радостъ на хубавия день.

— Виждашъ ли? До раменѣтѣ мистига, — говорѣше възторжено той. — Голѣмъ берекетъ, голѣмо чудо, ти казвамъ! Дано само дѣдо Господъ го запази.